

Jela jsem ho vyzvednout do školy. Byly teprve dvě hodiny, ale po tom rozhovoru s Anabellou jsem ho chtěla mít doma u sebe. Těžké bělavé mraky visely nízko nad zemí, jako obrovské zvíře, které si kleklo k porodu. Během cesty spadly na přední sklo první kapky deště. Když jsem zastavila na parkovišti u školy, přestalo krápat a ostré paprsky zimního slunce bodaly do očí. Šla jsem k bráně školy a rukou si stínila oči, rozčileně jsem mžourala do té bílé oslňující záře. Vrátný se na mě usmál a zeptal se, jakpak se daří, taky jsem se usmála a řekla jsem, dobře, a co vám, a bez zastavení jsem pokračovala dál.

Zaklepala jsem na dveře sekretariátu. Věděla jsem, že sekretářka školy nevidí ráda, když rodiče odvádějí děti před koncem vyučování. Je to proti předpisům.

„Má nějaké vyšetření,“ řekla jsem a v duchu si pomyslela, že to vlastně není lež.

Sekretářka přikývla a řekla: „Dojdu pro něj.“

Osaměla jsem v kanceláři vyzdobené sportovními poháry a diplomy. Šampionát dorostenců v basketbalu. Mistrovství dorostenců v americkém fotbale. Dokonce i diplom, na který může být Adam hrdý, vítězství v chemické olympiádě z loňského roku. Po chvíli už jsem slyšela klapot podpatků sekretářky, jak se blížila chodbou zpátky. K mému překvapení to znělo jako osamělé kroky. Když sekretářka otevřela, měla ve tváři zaražený výraz.

„Adam tu není,“ řekla. „Jeho učitelka matematiky mi potvrdila, že dopoledne ho tu ještě viděla, zřejmě tedy odešel bez svolení během polední přestávky. Bohužel mu absenci budeme muset zapsat jako neomluvené hodiny. To už je letos podruhé.“

„Podruhé?“

Sekretářka na mě upřela káravý pohled. Táhlo jí na šedesát a vychovala už několik generací studentů podle pevně daných předpisů školního řádu, jejichž dodržování se striktně vyžadovalo, a žila v přesvědčení, že právě důraz na kázeň má za výsledek vysoké procento úspěšných uchazečů o studium na prestižních amerických univerzitách.

„Ano, podruhé,“ pravila přísně. „Na začátku školního roku jsme ho přistihli mimo školní areál s Džamálem Jonesem. Dostali oba důtku. Poslali jsem vám kopii oznámení o kázeňském opatření mailem a dostali jsme ho od vás zpátky i s vaším podpisem.“

Neřekla jsem jí, že jsem nic takového rozhodně nepodepisovala. Místo toho jsem se opatrně zeptala: „Víte jistě, že to bylo s Džamálem Jonesem?“

Sekretářka pravila pevně, že o tom nemůže být pochyb. Škola vede o těchto incidentech pečlivé záznamy. Zalistrovala v Adamově složce a pak v Džamálově, pokývala hlavou a řekla: „Ano, oba dostali důtku za stejný incident. Učitelka tělocviku je v době vyučování přistihla v parku mimo areál školy.“ Viděla zmatek v mé tváři a dodala mírnějším hlasem: „Víte, děti v tomhle věku se dokážou pohádat a zase usmířit s rychlostí, kterou já ani vy nedokážeme pochopit. Jeden den jsou nejlepší kamarádi, pak jim něco přelétne přes nos a nepromluví spolu ani slovo.“

Park se rozkládal na opačné straně za budovou školy. Stín stromů. Skrytá zákoutí. Veverky přede mnou prchaly, zatímco jsem kráčela po mokré zemi. Dívka v šortkách a s krátkým tričkem odhalujícím pupík kouřila na lavičce. Poslouchala hudbu z telefonu a ani ke mně nezvedla oči. Šla jsem dál, minula porost jalovců. Na opuštěném místě, kam jsem došla, jsem z křoví zaslechla nějaký šelest. Podívala jsem se tím směrem a v první